

Варта у грі. Артефакти Праги

КУПИТИ

УКРАЇНСЬКЕ ФЕНТЕЗІ

Продовження міського фентезі «Варта у Грі»

Гра у Львові закінчилася — темна чаклунка Варта Тарновецька врятувала життя новому знайомому, дізналася найбільшу таємницю свого минулого і принагідно долучилася до перевороту в магічному правлінні. Отож, сповнені ентузіазму, Варта зі Златаном прибувають до Праги, щоби офіційно заступити на посади Вартових Центральноевропейського конгломерату. Та виявляється, що на шляху до мети ще багато перепон. Могутні судді виплітають нові інтриги, вибори глави насуваються, а втрачені артефакти остаточно забирають спокій.

Тим часом у празькій спільноті ширяться чутки про невловимих викрадачів, які полюють на світлих і темних. Легенди оживають на старовинних вуличках, де кожен крок озивається небезпекою. У незнайомому місті Варті потрібно пізнати все наново: кому вірити, а кого остерігатися? Яка темрява ховається за посмішкою Златана? А головне – чи вдасться дійти до кінця і заплатити ціну перемоги, не зруйнувавши себе?

Чому варто читати:

«Варта у Грі. Артефакти Праги» — це справжня знахідка для поціновувачів міського фентезі. Роман наповнений таємницями, містикою, магією та інтригами, які вирують у чарівній та загадковій Празі.

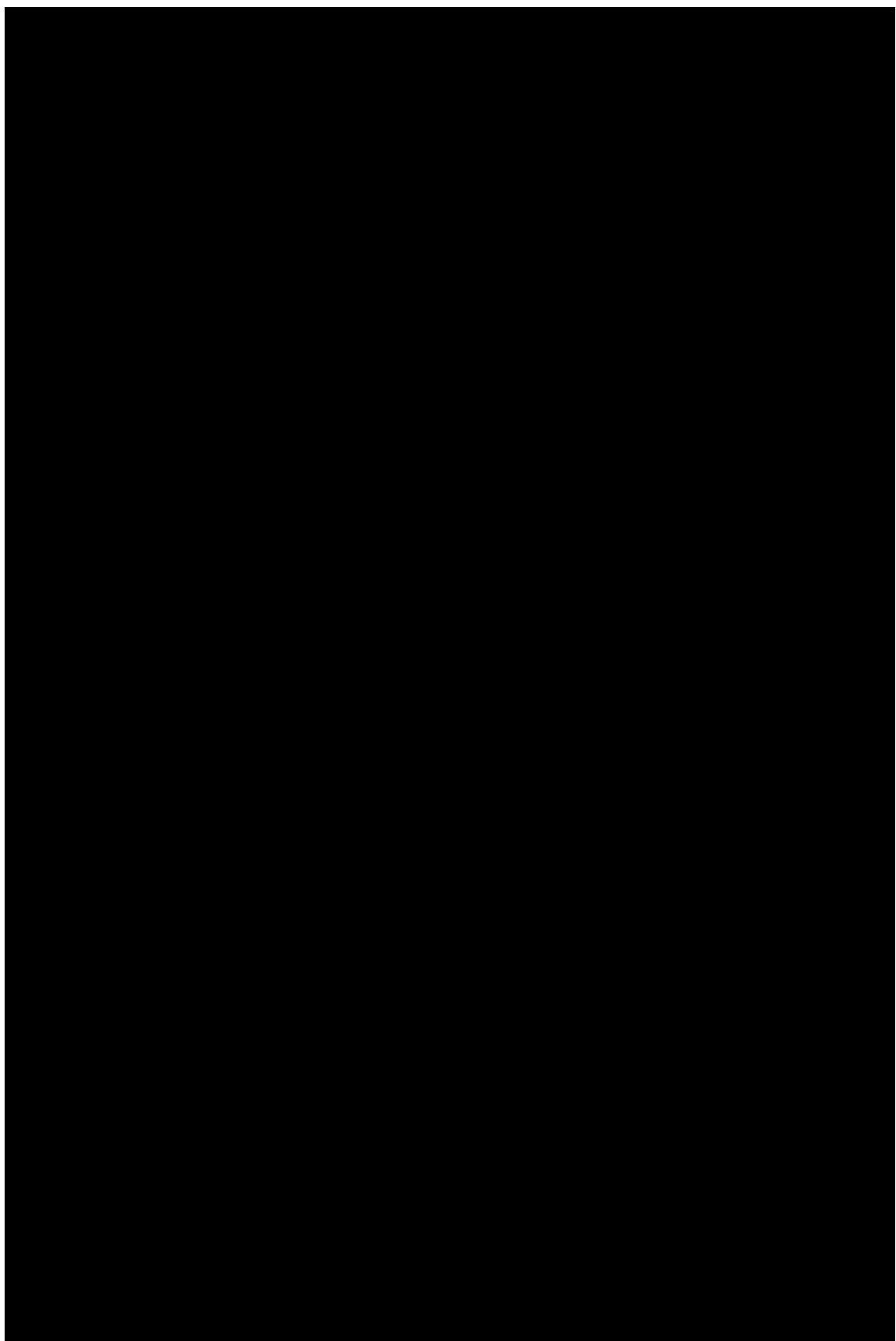
Наймалія Майолінець

ВАРТА У ГРІ

АРТЕФАКТИ ПРАГИ

АРТЕФАКТИ ПРАГИ

Художник
Максим Розенфельд

*Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі
над проектом куратору серії «Час фентезі»
Володимиру Арєнєву.*

© Матолінець Н. Я., 2019

© Розенфельд М. І., ілюстрації, 2019

© Панченко О. І., обкладинка, 2019

© ПП «АССА», 2019

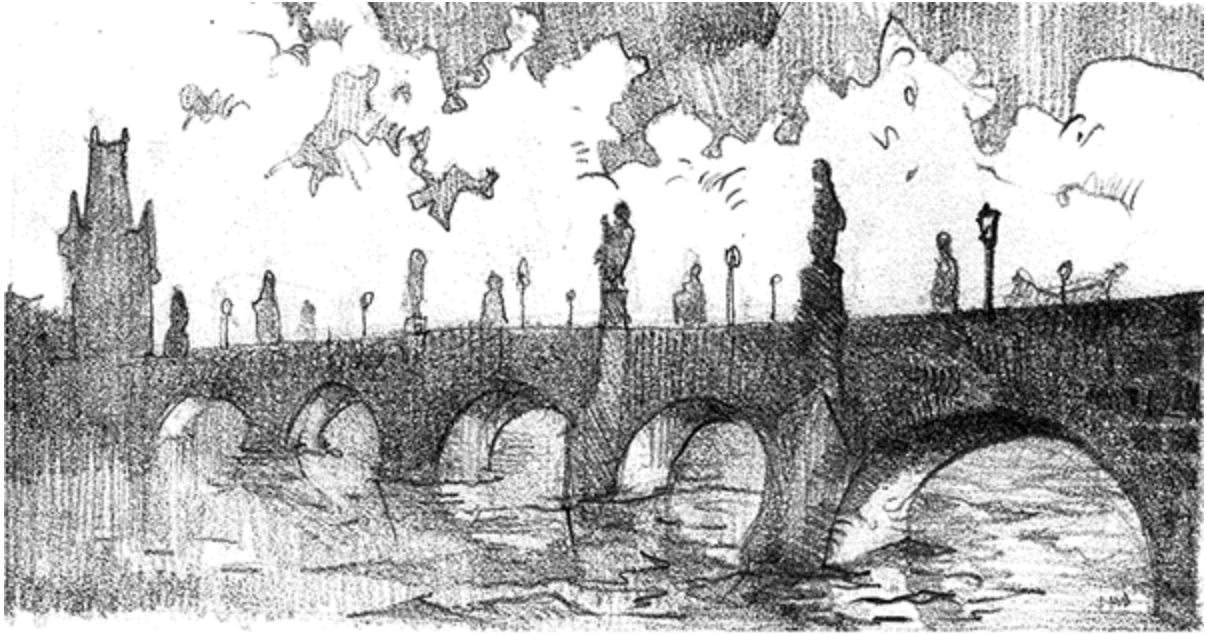
© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7670-21-5

Аннотація

Гра у Львові закінчилася — темна чаклунка Варта Тарновецька врятувала життя новому знайомому, дізналася найбільшу таємницю свого минулого і принагідно долучилася до перевороту в магічному правлінні. Отож, сповнені ентузіазму, Варта зі Златаном прибувають до Праги, щоби офіційно заступити на посади Вартових Центральноєвропейського конгломерату. Та виявляється, що на шляху до цілі ще багато перепон: могутні судді виплітають нові інтриги, насуваються вибори глави, а втрачені артефакти остаточно забирають спокій. Тим часом у празькій спільноті поширюються чутки про невловимих викрадачів, які полюють на світлих і темних. Легенди оживають на старовинних вуличках, де кожен крок озивається небезпекою. У незнайомому місті Варті потрібно пізнати все наново: кому вірити, а кого остерігатися? Яка темрява ховається за Златановою посмішкою? А головне — чи вдасться дійти до кінця і заплатити ціну перемоги?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Вступ

Викрадачів точно було троє.

Амброз примружився — зір підводив його. З віддалі здалося, що високі постаті закутані в щось недоладне, схоже на сіре плетиво. А можливо, це тільки знущалася відстань. Очі затуманювалися й пекли, ніби від намагання дивитися на сонце. Хоча яке там сонце в опівнічній темряві...

Одна з постатей зробила крок до світлого мага, якого на Амбрових очах викликали на дуель. Кроком назвати це було важко — ніби тінь ковзнула. Надто швидко й надто легко для тілесного створіння. Світляк до того ж хитався від кількості спожитого — Амброз не лічив, поки спостерігав за ним, сидячи за сусіднім столиком, але добре знав, скільки достатньо для того, щоби павутина перестала слухатись, а здоровий глузд відступив перед миттєвим спалахом гніву.

«Сконцентруйся, — наказав собі, вловлюючи прохолоду поту на чолі. — Цього разу — не зникнуть».

Стиснув кулаки й відчув, як хрускотить від напруги незрима павутина.

Алебарда отримав повідомлення. Він уже мав би рухатися сюди. А з ним — і Нагінатка, й Лукаш.

Амброз заचाївся та прикипів поглядом до викрадачів.

Не втечуть. Не вдруге.

Сіре плетиво довкола кожного з трьох не зникало. Напинаючись від вітру, воно розмивало контури постатей і заважало роздивитися їх.

Амброз мимоволі простягнув руку вперед, прикидаючи, як міг би схопити це плетиво. Воно дратувало його: то розчинялося, то проявлялося. Мов мара.

У кишені джинсів завібрував телефон і характерно дзенькнув, повідомляючи про нову есемеску. Чаклун опустив погляд, намагаючись рукою кляту дзвонилку, в якій забув вимкнути звук, і лаючи того, хто взагалі якогось світлого шле есемески.

Не минуло й двох секунд, як він зиркнув знов угору — й зустрівся з чорними, глибокими очима, вкритими туманною паволокою. Амброз устиг роздивитися конічні візерунки на плетиві, яке огортало кістляву постать. Подумав, що та наблизилася надто стрімко, надто безшумно.

А потім темрява розтеклася всередині його голови, позбавляючи інших думок.

...Коли зайнявся світанок, маг не міг згадати нічого суттєвого — прірва у свідомості тяглася від тієї миті, коли він серед ночі вийшов із пабу, переслідуючи захмелілого світляка й потенційних викрадачів. Передсвітанкову мжичку зустрів, якогось біса сидячи над річкою. Почувався злим і розбитим. Зникнення ще одного — хай і світлячого — поки що не підтвердили. Але чекай, чекай, Амброжеку... Потім і Аланові щось притомне треба буде втовкмачити.

Маг намацав телефон у кишені й натрапив на непрочитане повідомлення, яке надійшло ще вночі.

«Завтра буду. Цього разу надовго», — повідомляв невідомий відправник.

— От хоч би раз підписався! — усміхнувся хлопець до екрана, відчуваючи роздратування і полегшення водночас. За багато років він звик отримувати ці повідомлення, завжди як сніг на голову. Утім, цього разу — саме вчасно.

* * *

Туман танув над Карловим мостом. Коротку куртку продував вітер від річки. Дівчина зіщулилась і підняла комір. Одна з головних туристичних принад міста, котру супутник описував як завжди залюднену, зараз дивувала ранковою тишею. Лише віддалік двоє азіатів фотографувалися, завзято витріщаючись на екран смартфона на кінці селфі-палиці.

— Не очікувала, що буде такий собачий холод, — похмуро видихнула дівчина.

Проте її супутник вдоволено відкинув голову, підставляючи вітру лице.

— Цікаво, як би ти сприйняла вересень у Норвегії, — усміхнувся він.

— Маємо щастя, що сімейна цитадель Богумінів тут, — дівчина окинула міст поглядом і позирнула вище — у бік стрімких шпилів та палаців на замковій горі, обриси котрих ледь-ледь вимальовувалися над туманним містом.

Мурашки затанцювали на кінчиках пальців, нагадуючи, що попереду кілька чудових тижнів тут. Якщо не виникне проблем. Утім, де є зіткнення сил — завжди є й проблеми.

— Хвилюєшся? — рука супутника лягла на плече дівчини.

— Це тобі варто хвилюватися, — поблажливо всміхнулася та. — Не я зворохобила половину суддів, насоталася давньої магії під зав'язку й домоглася відставки власного всемогутнього діда та глави Конгломерату.

Хлопець промовчав, хоча усмішка на його губах застигла і згасла.

Біля виходу на міст рипнули дерев'яні віконниці кав'ярні. Жінка в довгому фартуху виставила надвір вивіску, розписану крейдою, здмухнула волосся з чола і сховалася всередині, звідки заклично линули аромати шоколаду, ваніліну та випічки. Дівчина демонстративно втягла носом повітря, що роздражнювало надією на свіжі булочки.

— Гаразд, — хлопець подивився на супутницю із зачасною іронією. — Обирай, із чого почнемо: сніданок чи знайомство з моєю родиною?

— А ти сам здогадайся.

Після довгої дороги дівчині хотілося бодай кілька годин думати лише про відпочинок. Але попереду майоріло засідання Центральноевропейського конгломерату з нагоди офіційної появи спадкоємців обох Вартових родів. А перед цим ще доведеться зустріти натовп незнайомих Богумінів і споріднених із ними сімей. Декотрі потенційно її ненавидять.

— Сценарій простий, — хлопець обома руками пригладив пишні, каштанові з золотавими просвітами кучері й широко всміхнувся. — Усе підряд не куштуй, бо не встанеш із-за столу. На довгі тиради просто кивай. У жодному разі не дивися сімейних альбомів: там скандали, трагедії та дитячий ексібіціонізм. А головне — підкреслюю! — головне, *нізащо* не погоджуйся вийти за мене заміж. Тобі пропонуватимуть. Вони це пропонують усім, хто відповідає їхнім *високим* стандартам... А тепер повтори загальнодоступну інформацію!

Дівчина зітхнула. Подумки запевнила себе, що це лише один день. Потім вона буде насолоджуватися відпусткою і в разі потреби розв'язуватиме дрібні бюрократичні питання, щоб отримати не зовсім безпечну, проте бажану роботу. Так чи інак, ніщо не могло позбавити паперової тяганини, яка проросла навіть у справи могутніх чародіїв незгірше, ніж у звичайних людей. Хоча останні досі перемагали довжиною черг. Чого тільки вартувала процедура виготовлення закордонного паспорта!..

— Усім привіт, — пробурмотіла дівчина. — Я Варта Тарновецька, темна чаклунка зі Львова. І нова... ні, яка до біса нова! І народжена сотню років тому? Звучить надто претензійно. Загалом, я тепер майже офіційно — Вартова Центральноевропейського конгломерату. А ще — це я врятувала вашому Златанові життя, тому, шановні Богуміни, прошу мене не ненавидіти за ваше сімейне прокляття.

Розділ 1

Вартові проти бюрократії

— Та яке, вищі бороніть, прокляття? Хіба його старий пан суддя ще не розбив був? Дитинцю, заткни собі ліпше рота плячочком, чи я їх дарма пекла? — завела огрядна Златанова родичка, жваво вихопила дерев'яними щипцями одразу два шматки пляцків — з яблуками і з медом, — а тоді примостила їх на велику Вартину тарілку, де чекали своєї черги інші недоїдені солодощі.

Знайомство з Богумінами тривало — власне, було в самому розпалі. Настільки, що чаклунка вже стомилася переповідати подробиці львівської Гри. Златан божився, що це довго не триватиме. Та простора веранда, де святкували приїзд несподівано живого родича, все повнилася магами й алхіміками. Розмовляли вони одночасно — хто з Вартою, хто зі Златаном, хто між собою. Двох «почесних гостей»

посадовили на такій відстані одне від одного, що ті не могли перекинутися й словом. Натомість Варта стримувалась, аби не заковувати очі, коли всі охочі тицяли її під ребра й розпитували, як там їхній Златек, що там їхній Златек і багато-багато двозначних речей про Златека. Хоча після завершення Гри чаклунка заледве зустрічалася з ним кілька разів: найбільші за століття зміни правління поглинули чеха з головою. До всього він ще й мав відзвітувати про криваве змагання, оскільки обіймав посаду офіційного спостерігача під час Гри.

За застіллям виявилось, що, перш ніж стати помічником чеського судді, Златан жив якийсь час у половини своїх родичів — по всій Чехії та Словаччині. Варта знала, що його батько загинув через прокляття, а матір покінчила з собою, коли чехові було заледве кілька років. Проте раніше чаклунка й не чула, що він жив іще з кимось, окрім діда-судді. А виявилось, що «Златека» передавали, як естафетну паличку.

— А коли він був геть юним, то видавався справдешнім янголятком... — пробурмотіла найстарша з вигляду пані, прищмокуючи губами.

Варта вловлювала її ауру — відгомін колишньої могуті. Руки з сухою зморшкуватою шкірою, помережані шрамами та опіками, стискали срібний набалдашник ціпка, який мимоволі нагадав чаклунці про чеського суддю. Той теж полюбляв архаїчні деталі.

— Еге ж, — кивнула інша родичка без схвалення, — таке янголятко, що перебив був моєму Янекові купу кісток, хоча Янек від нього на п'ять років старший! Бузувір той ваш Златек, а не янголятко! Яким був, таким і лишився. Хіба дід йому мало дав, щоби заслужити таку віддяку?

— Що, Маріє, пащекуєш? Той твій Янек узагалі зі світлою злигався! — озвалася через стіл ставна пані в зеленій суконьці, але чоловік поруч швидко смикнув її за рукав.

— А на твою Маргосю навіть миршавий світляк не зиркне, таке страшне виросло, теж мені цяця... — в'їдливо відказала невдоволена тітка і підперла голову рукою, мовби згадка про те, що її Янека понесло не в той бік, навалилася незносним тягарем.

— Кого варті, з тими й злигалися, — хрипко озвалася пані, чия аура перед тим привернула Вартину увагу. — Не влаштовуйте цирку. Нині

святкуймо, що наш Златан пройшов проклятий рубіж 27-ліття і досі жиє.

— Бабцю Графине, не кажіть так, наче я завтра помру! — весело кинув маг з іншого кінця столу.

— Та хто тебе знає! Носишся по всьому світу, мовби припекло! То чи маю я відати, де завтра завієшся і що тебе там спіткає?

Присутні дружно вибухнули реготом. Варта мовчки сьорбнула темного, мов кров, настою з високого келиха і скривилася: гіркий!

— То як ти відкрила силу Вартових? Твої названі батьки нічого не казали? — шепнула дівчина, котра протиснулася між тітками і сіла поруч. З вигляду їй було років п'ятнадцять, і гаряча безпосередність в очах це тільки підтверджувала.

— Батьки не знають правди про моє походження, — відверто відказала чаклунка.

— Та ну! А що вони зараз думають, після всього?

— Що я у відпустці з новим знайомим, — Варта скисла, пригадуючи материні жарти перед від'їздом, які стосувалися Златана й часом Евереста, попри те що намагалася їй пояснити: *справжнього* світляка і близько біля їхнього порога не було.

— Із нашим Златеком? — пирхнула юна чешка. — Та він ніколи в житті у відпустку не вибирався!

— Нехай так, але ж мої батьки про це не знають.

— А ти потайна... Я б, мабуть, активно роздзвонювала всюди, що я — легендарна Вартова. Ну, якби опинилася на твоєму місці.

— Мені б для початку усвідомити, що таке та «Вартова», — криво всміхнулася чаклунка, пригадуючи, як у її спогадах ожило справжнє минуле напередодні останнього туру Гри. Під впливом відьомського зілля й краплі божевілля, за яку можна було би подякувати Мортові, якби не решта його вчинків.

— Златек казав, що ти змогла пробитися до нього, коли енергія відтісняла навіть главу... ну того, колишнього... Думаю, ти крута! — впевнено констатувала юна чаклунка, а тоді підхопилася з місця й чкурнула геть — мабуть, доскіпуватися до онука судді.

— А коли всі паперові питання вирішаться? Коли вас затвердять так, щоб узагалі й остаточно? — поцікавився розчервонілий чоловік по той бік столу. — Конгломератні ж не можуть, щоби без вагона закрутів.

Коли мій молодший відкривав алхімічну майстерню, то з нього всю душу випили, доки оформили це так, про людське око, легально, так би мовити.

— Я небагато знаю, — зізналася Варта. — Цим опікується Златан. Урешті, його досвід стане в пригоді.

— Дайте-но вгадаю: тримає вас подалі від усіх справ? — примружив ліве око співрозмовник.

— Я б так не сказала, — силувано всміхнулася дівчина, хоча шпилька була ой якою правдивою. «Я все зроблю сам» могло би стати девізом Златана Богуміна, хоч скільки він торочив, що більше відкриватиме свої плани.

— Давайте за ваш успіх! — чоловік усміхнувся і цокнув різьбленим келихом об Вартин.

Його порух став сигналом до чергового тосту ще для двох десятків людей, і дзвін скла заглушив чаклунку на мить. Вона зробила довгий ковток і замружилася. Попри натовп незнайомих чародіїв, алхіміків і, здається, кількох напівкровців зі світлячим корінням, цей шум приносив своєрідне розслаблення. Ніби велика-велика гомінка ріка несла вперед, тож можна було дати течії право вирішувати, куди далі.

З веранди дому Богумінів, який належав пані на прізвисько Графиня, виднів садок. Він спускався вниз, а за огорожею тяглася вузька вулиця, що вела до старовинного парку, оточеного цегляними оборонними мурами. Віддалік — на іншому березі річки — височів королівський Град, який на світанку вони бачили з Карлового мосту.

На замковому боці Златан мав крихітну, обшарпану квартирку — спадок із матиного боку. Вони зазирали туди вранці й залишили всі свої пожитки, захопивши лише стоси львівських шоколадок та сувенірної мотлоху. Оскільки у Златана був нездоровий потяг до магнітиків, то Варта підозрювала, що це може виявитися родинним. І справді — інші Богуміни з ентузіазмом розбирали крихітні оперні театри, карикатурні будиночки, глиняні прямокутники з площею Ринок і квадратні шоколадки з мигдалем та горішками. Друг пояснив, що такі великі родинні збори в них — рідкісне явище, тому гріх не привезти гостинця — ще й із міста, про існування якого більшість його родичів знала в середньому нічого. Щонайбільше — що Львів не в Росії.

— Аделька оно знову пропала кудись, мовби то мені, а не їй треба той університет! — йойкнула кучерява жінка, яка сиділа саме навпроти Варти.

— Насидиться вона ще у вашому університеті, — заспокоїла інша чаклунка зі знанням справи. — Там для світлячих ніби медом помазано. Ото знайшла куди вступати! На перших же іспитах і виженуть.

— Ніхто її не вижене, — буркнула Аделина матір. — Не в тих вони умовах, щоб зараз, після Гри, щось заявляти.

— А які у вас тут загалом стосунки зі світлими? — поцікавилася Варта.

— Та як і всюди, — махнула рукою жінка. — У давнину був переділ по річці. Але тепер уже все на купу. Молодь часом гризеться, ну бо кров шалена. Хоч і мають свої місця, хто де здивається, і без потреби не пхають носа до чужих. Слава вищим, зараз глави у малих хороші обидвоє... — жінка притихла і сторожко подивилася на Графиню. Стара чаклунка мовчала, тож родичка Златана повела далі: — Інша річ — університети! Там же скажуть в одній групі зі святенниками бути — і будь. Бо людям одна сатана, що ти нормальний, що світлячий.

— От я й казала Адельці, що ніц доброго їй не буде... Але вона вперлася, що піде до того університету і до жодного іншого! Ніби має там когось.

— Мож, і має, — піднадила Графиня. — Світлого!

— Обійдеться! — відрубала Аделина матір. — У Горачека оно двоє синів — по сусідству живуть. А яку хату почали будувати, коли старий у правління вибився! Це вже ж ясно, що не на гроші з його людської роботи. Та й ким він там був? Заступником чийогось заступника? А тепе-ер...

— Годі заздрити, — гмикнула Графиня, й жінки замовкли.

— А тепер давайте за малого Златека, майбутнього чеського суддю! — крикнув лисуватий старший маг так голосно, що всі позамовкали. — За те, аби він гарно перейняв справи, якими опікувався його наставник. І не влазив до того болота задуже. Але ми всі аби наступного разу дочекали зустрітись у його палатах, більших від самого Градчанського замку! І аби пан суддя презентував нам усім по мерседесу й по путівці на Мальдіви!

— І гарну дружину аби привів! — докинув чолов'яга, котрий замислено пихкав люлькою на великому плетеному стільці в затінку крилатого горіхового дерева.

— З гарними бенефітами! — підтримав його лисуватий, окреслюючи в повітрі вельми гіперболізовані вигини жіночої фігури.

— Та цитьте вже, лобуряки! Гостей би посоромилися! — спалахнула Графиня і застукотіла набалдашником ціпка об край столу.

Варта піймала красномовний погляд Златана і його вибачливу усмішку. Проте перш ніж усі кинулися цокатись, онук судді підвівся з-за столу і підняв келих.

— Шановна родинно, ваші побажання мене дуже тішать, особливо останнє, — він зачекав, доки стихне регіт, і продовжив: — Але мушу зізнатись одразу, поки тут присутні всі зацікавлені в халявних мерседесах... Я відмовився від посади в суді. Остаточно.

— Синку, ти в тому Львові що — не тільки прокляття, а й мізків збувся? — проскреготів лисуватий пан із вибалушеними очима.

Варта ж зиркнула на Графиню. Стара чаклунка стиснула ціпок обома понівеченими руками, але нічого не відказала.

— Бачте, я не зможу поєднувати посаду судді і відповідальність Вартового, — Златан говорив усміхнено, але твердо. — Це заборонено законом. Представляти Чехію повинен той, у кого більше досвіду. А я вже й так віддав понад десять років цій справі. Натомість ми з Вартою Тарновецькою плануємо співпрацювати, щоб у нашого Конгломерату знову був повноцінний дует захисників, бо давно час. І з цим вітаю всіх нас!

Чаклунка відчула, що по шкірі витанцьовує мороз, коли погляди присутніх повернулися до неї зі жвавим зацікавленням.

— Сподіваюся, Вартовим добре платять, — буркнув чоловік, котрий піднімав келих за Златана-суддю. — Бо скільки живу, щось не бачив, аби хтось дуже пнувся на ту вашу роботу.

* * *

— До біса сімейні зборища... До біса великі родини... — бурмотіла Варта, поки вони спускалися парком від дому пані Графині.

— До біса стільки злитися! — перекривив її Златан із задоволеною усмішкою. — Усі й так втямили, що ти *дуже нехороша темна*.

— Ти ж сам бачив, як вони напосілися! Так, ніби кожен персонально для тебе ту посаду судді виборював! Страшне-е... — дівчина закотила очі.

— Агато Станіславівно, не треба так бурхливо реагувати на мою родину, — заспокійливо відказав маг. — Ти їм, між іншим, сподобалась. А те, що вони язиками плещуть... Розумієш, відмовитися від суддівства — це втратити неабиякий шанс на забезпечене існування. Вони вважають, що дарма я так.

— Я тобі те саме казала.

— А я тобі казав що? — маг піймав Варту за руку.

— Що-що... — озирнулася вона через плече. — Ванільні дурниці, от що! А тепер, Златеку, ведіть мене на обіцяну екскурсію вашою захваленою Прагою! Бо я просто зобов'язана пройти сьогодні стільки ж кілометрів, скільки пляцків у мене напакували ваші родичі.

Златан, проте, спинився і міцніше стиснув Вартину долоню. Дівчина озирнулася і помітила, що темні очі друга палають неспокоєм, попри його показну безтурботність.

— І що вже сталося, Богуміне?

Теплі долоні лягли їй на плечі.

— Ти пам'ятаєш усе, про що ми домовлялися? Щодо зустрічі з Конгломератом. Це не родинний обід. У нас усі права, але обережність ніколи не зайва. Не всі в захваті від появи Вартових. Покажи бодай одну слабину — і чекай удару. Що менше знатимуть про твоїх близьких, то краще. До того ж прихильники попереднього глави...

— Златане... — Варта звела брови. — Усі близькі мені люди далеко звідси. Чи думаєш, я збираюся стрибати тобі на шию в присутності найвищого магічного правління, щоби дати їм іще більше підстав для пліток?

— Ну... — чех сіпнув губами і не стримав широкої усмішки. — Моя шия в твоєму цілковитому розпорядженні зараз.

— Я тобі що — кровопивця?

— Ні, маю надію. Кажуть, вони вимерли.

— Як порядна панянка зі столітньої давнини... — Варта різко занурила обидві руки в густі кучері мага, смикнула його голову назад і нахилилася до лівого вуха: — ...я відмовляюся реагувати на ваші провокації.

Відьма Дикоросла, Вартина подруга, нещодавно наворожила чаклунці *страшну любов*. У тієї з'явилися ґрунтовні підозри, що ворожіння може справдитись. Але в процесі кривавої Гри, серед постійних інтриг, було геть не до любові.

«Що більше перепон, то краще! — запевняла по скайпу Дикоросла, котра жваво розпитувала Варту про кожну деталь її мандрівки, починаючи від перетину кордону з шестигодинною чергою. — На побаченні він, може, й класний, і в жилетці та метелику. А який, коли смаленим запахне? Якби я собі когось певного шукала, — після слова “певного” відьма розреготалася, настільки химерною їй видавалася така перспектива, — ...уяви: якби! — я б видивлялася під час дуелей...»

Варта усміхнулася, пригадавши слова подруги.

— Богуміне, влаштуймо ввечері тренувальну дуель, — шепнула вона. — Після того конгломератного пафосу.

— Добре, Тарновецька, — відказав чех і шпикнув Варту павутинкою так моторно, що вона зойкнула з несподіванки.

* * *

Збори правління Конгломерату призначили в Чернінському палаці. Варта вирішила обов'язково навідатися туди ще раз. Якщо, звісно, хтось впустить її до Міністерства закордонних справ. Але з впливом магів-правлінців — хіба важко це влаштувати? Хтось із них, певна річ, працював тут: члени чаклунських фракцій не гребували позірною участю в людській політиці. Адже так, за словами Златана, куди легше впливати на галузі, які їх цікавлять, зокрема, влаштовувати гарне прикриття для чаклунського бізнесу.

Відкривши багато нового, Варта замислилася над тим, чи є чародії серед людського правління і в неї вдома. Чех на її розпитування скупко розповів, що українську фракцію колись намагалися сформувати, проте щось не зросло, і найбільша країна Конгломерату досі не мала

свого представництва, бо «не відповідала критеріям». Ще там були замішані гроші, багато грошей — більшого маг не знав.

За його словами, для зборів щоразу обирали різні місця — переважно в столицях країн, які входили до Конгломерату. Цю зустріч спершу планували провести у Львові з нагоди завершення Гри. Та оскільки попереду майоріли вибори нового глави і чеського судді, то засідання перенесли до Праги.

Палац — найбільше барокове диво чеської столиці — мав монументальний вигляд. Кількість розкішних автівок на стоянці перед ним зашкалювала. Утім, усередині, під арковими стелями галерей, Варті здалося, що цій простоті й естетиці бракує наповнення. Ніби, пройшовши шлях від розкішних покоїв до шпиталю і казарм, переживши всі воєнні конфлікти, які струснули його минулу велич, палац досі не міг оговтатися, тому здавався порожнім та похмурим.

Кроки відлунювали довгими коридорами.

— Зберуться всі судді, тому чекай побачити знайомих, — шепнув хлопець і тут же помітив віддалік, у кінці коридору, свого дядька. — Бертоку, вітаю!

Златан підійшов до нього і гаряче потиснув руку.

— Маєш чудовий вигляд, юначе, — схвально кивнув угорець, роздивляючись мага. — Як на того, хто стільки тікав від смерті та від своєї роботи!

— Дякую, пане суддя, — усмішка Златана пригасла. — Сьогодні великий вечір. Як думаєте, нас затвердять одразу?

Берток здавався геть безтурботним.

— Маємо нюанси, але закладаюся, що навіть у разі спротиву світляків — розберемося. Врешті, до вашого приїзду вже підняли архівні записи щодо попередніх виборів. На біду, членів правління, котрі застали останню ініціацію Вартових, немає з нами. Там Емек буркотів щось проти, але кому-кому, а йому зараз краще прикрутити свою буркотілку.

— Не затягуйте. Я хотів би ще музеями погуляти, — Златан подався до відчиненого вікна і сперся на підвіконня обома руками, вдихаючи передвечірнє, досі тепле повітря.

— Кого ти музеями задурюєш, Златеку? Веселіться, поки молоді!.. Та ще в нас буде трохи новин... — Берток озирнувся сторожко

й наблизився впритул до чеха. — Заміну твоєму дідові знайшли. Завдяки тому, як ти нас підставив зі своєю відмовою.

Варта звела брови, коли угорець подав ситуацію як «підставив», та промовчала, а друг різко посерйознішав.

— Так швидко? Це що — навіть на загальному з'їзді вирішили не узгоджувати?

— Він отримав підозріло одностайну підтримку фракції. А твоя відмова...

— А чи це не угорський суддя Вартових на свій бік переманює? — гукнув хтось у них за спинами.

Берток стримано кивнув незнайомому панові.

— Вітаю! — кинув незнайомиць тепер до Варти й Златана. — Як вам дорога?

— Спекотна й довга, — відказала дівчина.

Чародій реготнув:

— Правду ріжете! А втім, так і треба. У мене є син вашого віку, Лукаш. То він теж на спеку скаржитись невпинно...

— Скаржитися — ваше сімейне вміння. Ану ходімо до зали засідань, Горачеку, нам є про що побалакати, — зауважив Берток і майже силоміць поволік правлінця геть.

— Цікаво, який цей новий суддя... — чаклунка провела магів поглядом, аж доки вони завернули наприкінці коридору.

— Скоро дізнаємося. Врешті, для нас це вже не має великої ваги, — відказав Златан. — Гра позаду, демонів не існує, так? — він стиснув пальці дівчини і відпустив. — Ходімо вже.

* * *

Засідання Конгломерату виявилось менш пафосним, ніж очікувала Варта. Палацова зала з неосяжно високою стелею справляла враження, але погляди, які чаклунка ловила на собі, були переважно нейтральними, без надміру емоцій чи явної неприязні. Звісно, це стосувалося лише темних. Адже стараннями новоспечених Вартових Гра у Львові закінчилася поразкою світлих. Тож очікувати схвалення з боку святенників було б щонайменше наївно.

Варту і Златана посадовили за окремим столом неподалік трибуни спікера і, здавалося, забули про них, обговорюючи інші питання: перерозподіл мандатів після Гри (який добряче обмежив владу світлих у всіх фракціях), заворушення відьом під польським містечком, назви якого дівчина не розчула, проблеми з дебrecенськими вовкулаками, трагедію під час виборів нового судді в Барселоні...

Чаклунка спостерегла, що маги розмістилися згідно з національними секціями, тому світляки вклинилися серед більшості темних. Вочевидь, це мало б демонструвати вищість правлінців над двома сторонами чаклунського світу й показну співпрацю. Але ця ілюзія руйнувалася, варто було звернути увагу на напругу між цими сторонами — подекуди показну, подекуди приховану, але відчутну в горінні аур.

Румуни та молдавани мали геть крихітні представництва. Поруч із ними бундючно шепотілися поляки. Пан Емануель неухважно стрільнув поглядом у бік Вартових. Австрієць Фелікс натомість підійшов привітатись і передати вітання від їхніх магів, котрі жваво обговорювали щось із сусідами-угорцями. На запитання Варти суддя зазначив, що дві фракції довгий час згідно з межами старої імперії представляли інтереси Австрії та Угорщини водночас. Тож товариські стосунки між ними зберігалися досі.

— ...Шановне товариство, перейдімо до інформації щодо виборів глави! — заявив спікер, у чиєму голосі постійно дзвеніло піднесення.

Варта уважно прислухалася, бо знайомство з попереднім очільником ледь не коштувало їй та Златанові життя. Тепер хотілося знати якомога більше про потенційних керівників.

— Вибори не відбувалися в нашому Конгломераті вже понад сотню років з відомої причини, — кахикнув спікер. — Тому, якщо не всі ознайомлені з процедурою, я радо нагадаю основні позиції. Потім ви отримаєте копії на мейл. Отже, кожна фракція має право висунути двох кандидатів — зі світлої і темної гілок. Так, пане Емануелю, можете подаватися, більшість темних не вплине на це правило, хоч ви й переймалися... — маг усміхнувся до польського судді й продовжив: — Голосування на першому етапі відбувається в кожній фракції окремо, так би мовити, за зачиненими дверима. Кожен сам собі пан. Імена кандидатів просимо якнайшвидше передати очільникові

комісії, тобто мені. Остаточне затвердження глави відбудеться в один тур голосуванням суддів. Голоси за себе, звісно, не приймаються, і не дивіться на мене так, пане Маріане, бо дірку пропалите... Про місце виборчого засідання ми повідомимо всіх заздалегідь, напередодні процедури, аби не було спокуси його підірвати, — спікер кахикнув удруге.

Кілька присутніх озвалися приглушеним сміхом. Варта вирішила, що прецеденти в минулому траплялися. Хоча їй важко було уявити, як пафосні правлінці в дорогих костюмах креслять вибухові закляття довкола «виборчої дільниці».

— За традицією, великий день заплановано на час осіннього рівнодення. І не мені вам нагадувати, що життя всіх претендентів будуть під особливою охороною та наглядом увесь цей період...

— Прошу слова! — огрядний пан з угорської фракції важко підвівся. — Ми всі жваво обговорюємо процедуру, проте забуваємо про важливу деталь. Колишній глава, хай його і змістили одностайним рішенням суду, має законне право подати апеляцію. Як ми діятимемо у випадку, якщо отримаємо її?

— Дякую за зауваження, пане Імране, — відгукнувся спікер, клацнувши пальцями. — Авжеж, це право залишається за ним... як і право провалитися до біса разом зі своїми претензіями. Проте, як я щойно зазначив, ми плануємо обрати нового керівника найближчим часом. Після виборів апеляцію не прийматимуть до розгляду.

Варта пригадала Златанові слова про те, що глава має важелі впливу і багатьох прихильників, нажитих за роки при владі, але їй самій здавалося, що в нього кволі шанси щось змінити після фіаско у Львові. І ось — на тобі! Апеляція можлива. Ще й цілком законна.

— Дякую за відповідь, — угорський чаклун сів і бурхливо зашепотівся з сусідами.

Спікер знову кашлянув і потягнувся по склянку води, перш ніж вести засідання далі.

— Процедура виборів передбачає кілька елементів, відсутність одного з яких стояла на заваді раніше. Ідеться про трагедію, що забрала в нас ініційовані роди Вартових під час краківської Гри на початку минулого століття, — урочисто додав він.

— Я була певна, що на заваді стояв майже безсмертний глава, який хотів забезпечити собі владу, — шепнула Варта до Златана, зводячи ліву брову.

Маг примружив очі й слабо всміхнувся, але вголос нічого не відповів. Його погляд блукав залом, наче він подумки складав для себе хитромудру статистику.

— Вартові — зброя масового ураження, — буркнув хтось із задніх рядів. — Згадайте хоча б дублінський інцидент.

Спікер проігнорував це зауваження й продовжив:

— За відсутності ініційованих захисників, нагадую вам, вибори можуть стати проблемою. Оскільки глава отримає свої повноваження, а еквівалентної сили, яка могла б йому протидіяти в разі конфлікту, не буде. Тепер же, за наявності в нас обох претендентів, це питання легко розв'язати. Усе чітко, просто й правомірно. І страшенно захопливо!

— Аж не віриться, — гмикнув хтось із чехів.

Спікер відповів кривою усмішкою.

— Так, *аж не віриться*. Тому маю честь запросити сюди Златана Богуміна, прямого спадкоємця по лінії чеського роду, темного чаклуна, сина Златана і Меделіни Богумінів. Маю зазначити: він понад десять років працював особистим помічником чеського судді.

— Скільки ж йому років тоді, що вже встиг перед судом вислужитися? — скептично кинула чародійка з румунського боку.

— Двадцять сім, — Златан стрімко вийшов уперед і спинився біля трибуни.

Варта підмітила, якою гордою здавалася його постава під прискіпливими поглядами зусібіч.

— Колишній чеський суддя мав вагому причину довіряти мені роботу свого помічника. Присутні тут члени суду можуть засвідчити, що я виконував її на відповідному рівні.

— Та родичі вони... — буденно докинув хтось.

— Ні для кого це не секрет, — відповів Златан.

— Шановне панство, шановне панство! — втрутився спікер. — Ми тут не для того, щоб обговорювати стаж пана Богуміна. Тим паче, його резюме ви всі отримали, щоб підготуватися до сьогоднішнього засідання. Прошу також вийти до нас Варту Тарновецьку, відому за людськими документами як Тарновецька Агата Станіславівна. Вона —

пряма спадкоємиця польської... — спікер затнувся, глипнув у папери, розкладені перед ним, і швидко додав: — ...радіше польської та української ліній. Донька останніх представників, Станіслава й Амалії Тарновецьких. Темна чаклунка. Проживає в Україні, у Львові.

Варта відчула себе дерев'яною лялькою. Руки, ноги, спина — все затерпло. Проте внутрішній голос шпикнув, нагадуючи, що є набагато важливіші й страшніші речі, ніж виступити перед правлінням Конгломерату.

Тож вона вийшла вперед. Десятки поглядів укололи розмаїтими аурами. Варта розуміла, що з цієї миті їй доведеться витримувати підвищену увагу. Розправила плечі, пригадала, що сама захотіла цього, і невидимий прес напружи трохи послабшав.

— Прошу слова! — з польської фракції підхопився сухорлявий пан і оцінювально її оглянув. — То ви, панно Тарновецька, стверджуєте, що народилися *понад століття* тому?

— Так, — кивнула чаклунка. — Під час краківської Гри мені було близько шести років. Потім батьки уклали угоду з колишнім главою, і його магія перемістила мене в часі.

— Пане Новаковський, цю інформацію підтверджують і колишній глава, і наша ретельна перевірка, — додав спікер.

— Дякую за відповідь. Я мав на меті почути це від самої панни Тарновецької. Від імені нашої фракції заявляю: ми пишаємося тим, що така унікальна Вартова — гордість і цвіт *польського* краю.

— Дякую, звісно, та я — українка, — відповіла чаклунка, блиснувши очима на пана Новаковського. — За всіма документами. І попри своє минуле та кровний зв'язок із Тарновецькими з Кракова, не бажаю ставати гордістю чи цвітом *польського* краю.

Правлінець задер підборіддя, але не відповів нічого.

— За претендентів говорить навіть не походження, а сила, притаманна лише Захисникам, — втрутився австрійський суддя. — Вони обоє яскраво проявили її у фіналі Гри.

— Отже, ви, Тарновецька, відкрили свою силу, коли намагалися врятувати життя іншого претендента? — уточнила угорська пані, зиркаючи в папери перед собою. — Принаймні такою є інформація із загальнодоступного звіту.

— Не зовсім так, — Варта відчула, що ступає на тонкий лід, тому продовжила повільно й зважено, пригадуючи потребу дистанціюватися від Златана: — Про моє минуле сповна розповів колишній чеський суддя. Він був очевидцем подій столітньої давності. Зокрема, застав знищення Вартових та порушення правил Гри. У фінальному турі мої дії були спрямовані на те, щоб не дати змогу колишньому главі знову здобути звільнену енергію. Я не планувала залучати другого претендента.

— Дякую за інформативну відповідь, — кивнула угорка.

Спікер негайно схопився за мікрофон, наче відчував, що розпитувати Варту можуть ще довго.

— Отже, необхідно закрити справу Вартових, — видихнув він похапцем. — Вони виконують роль незалежних спостерігачів на виборах. Оскільки за статутом не мають права голосу, а також...

— Слово! — зірвався Берток. — Що ви верзете, Іренеуше? Відколи голоси Вартових не прирівнюються до суддівських?

— Тільки не в процедурі виборів глави! — відповів спікер і життєрадісно докинув: — Отже, за моїми повноваженнями говорити від усього товариства, я оголошую про допуск претендентів до випробування.

— Нас не повідомляли про випробування, — обурилася дівчина.

— Чортзна-що! — вилаявся Берток.

— Це головна деталь ініціації, Тарновецька, — пояснив спікер. — Щоб ви могли досягнути отриману силу в усій глибині, бо вона має ще зрости. Запевняємо, процес не загрожуватиме вашому життю чи здоров'ю.

Варта кивнула. Подумки вона ще й зітхнула з полегшенням. Адже після кривавих умов Гри хтозна, якою була ініціація в тих Вартових.

— Пане спікере, маю зауваження! — підвівся правлінець із чеського сектору.

— Прошу до слова, пане Дворжаку! Ви можете принагідно вийти сюди й розповісти про всю процедуру. Певен, це дуже зацікавить наших претендентів.

— Я можу з місця, — чаклун окинув поглядом залу. — Ми, чеська фракція, маємо повідомити, що інструментарій, а саме два артефакти для випробування, зараз недоступний. Тому не бачимо законної

можливості затвердити претендентів. Попри наше щире бажання зробити це.

— Що означає, пане Дворжаку, — недоступні? — австрійський суддя вказав у бік чехів. — Ви зберігали всі артефакти. Ваша фракція. Вибори на носі. Це не ігри.

— Саме так, пане Феліксе, не ігри, — чех гмикнув. — Не *ті ігри*, де ви можете застосовувати свій непересічний вплив... Артефакти втрачені після Празької весни! Польська гілка Вартових припинила існування ще раніше. Усі ці роки нікого не цікавило питання артефактів. Ні-ко-го.

— Це не причина халатно ставитися до своїх обов'язків, — долинуло з угорського боку. — Ви мали потурбуватися про пошуки заздалегідь або повідомити про зникнення відразу ж. А не чекати дня засідання.

Чех спохмурнів:

— Радимо звернутися до Середньоазійського правління. Ми неодноразово подавали скарги щодо цінностей, які вони вивезли з нашої території після вторгнення в 68-му. Реакції Конгломерату не було. Оскільки певні особи — не називатимемо імен — бояться зіпсувати стосунки зі східними сусідами і ладні мовчати, поки не припече.

— Ви жодного разу не подавали запиту щодо втрати артефактів! — крикнув хтось.

Дворжак залишався непохитним:

— Тепер подаємо. Раніше, нагадаю вам, у нас не було й натяку на Вартових. Як і потреби обирати главу. Усіх це влаштовувало. Тому не треба вмикати патетику і вдавати, як ви раптово цим перейнялися...

— Панове, закликаю до спокою! — спікер підвищив голос, але шум у залі нарастив і нарастив.

— Не здивуюсь, якщо виявиться, що артефакти контрабандою вивезли і продали!

— Ви би так за своїми кордонами дивились, як за нашими втратами...

— Чехи брешуть. Подивіться на них! Глава просто підкупив їх, щоб отримати час на апеляцію.

— Краще б ви воювали з упиряками своїми, ніж таку дурню верзти.

— Спасибі за пильну увагу. Останнього кровопивцю в Бухаресті виловили ще наприкінці 90-х. І сміємо зауважити, що...

— Усе одно поява цих Вартових надто підозріла. Потрібно все обдумати. Зважити. Перевірити.

— Поки ви будете все зважувати, вони постаріють. І вмруть.

— Усе одно ви помрете швидше, то можете не хвилюватися.

— Пане Юліуше, а ви це забули про свою світлість, що так погрозами розкидаєтесь? Чи згадали свого побратима Адольфа?

— Я тобі покажу, п'ятьмавий вишкварку, Адольфа! — огрядний світлий поляк перехилився з-за свого столу до молодого пелехатого угорця. Той відхилився на стільці й гаркнув:

— Заборонено використовувати магію на засіданні!

— Вимагаю тиші! — крикнув іще один маг із чеської фракції.

Несподівано його послушали. Варта вловила, що новий промовець — доволі сильний світляк. Зала засідань неспокійно гомоніла, але галас швидко вгамовувався. Чех, не попросивши слова, вийшов до трибуни і став ліворуч від спікера.

— Правом, даним мені, — почав він, — я подаю офіційний запит стосовно зникнення артефактів. На щастя, присутніх достатньо, аби засвідчити мою заяву. Без необхідних деталей провести ритуал посвяти Вартових до визначеної статутом дати наступного місяця неможливо. Втрата часів радянського вторгнення — це не одноденна справа. Якщо пошук не завершиться успіхом, то ініціацію та вибори варто перенести на час весняного рівнодення. Поза тим, у разі невдачі чи інших непередбачуваних обставин доцільно щонайменше прийняти до розгляду апеляцію відстороненого глави.

Варта похмуро замислилася над тим, які *непередбачувані обставини* міг пророчити їм цей світляк.

— Прошу слова! — холодно втрутився Златан. — Наскільки я розумію, статут не забороняє виборів під час зимового сонцестояння. Я не бачу потреби робити піврічну відстрочку.

— Ви, пане Богуміне, може, і не бачите. Проте я мушу зазначити, що тільки рівнодення, коли темна і світла сили перебувають у рівновазі, здавна було традиційним днем для ініціацій.

— Якщо це не підкріплено...

— Зимове сонцестояння — *день нітьми*. Читайте статут. Ваша більшість не змінить цього правила.

— Дякую, я ознайомлений із правилами, — Златанів голос ставав дедалі загрозливішим. — Мене цікавить, чи немає змоги провести процедуру іншим шляхом? Мають бути передбачені дії на випадок утрати артефактів. Стільки часу без голови й захисників — це надто ризиковано для нашого численного Конгломерату.

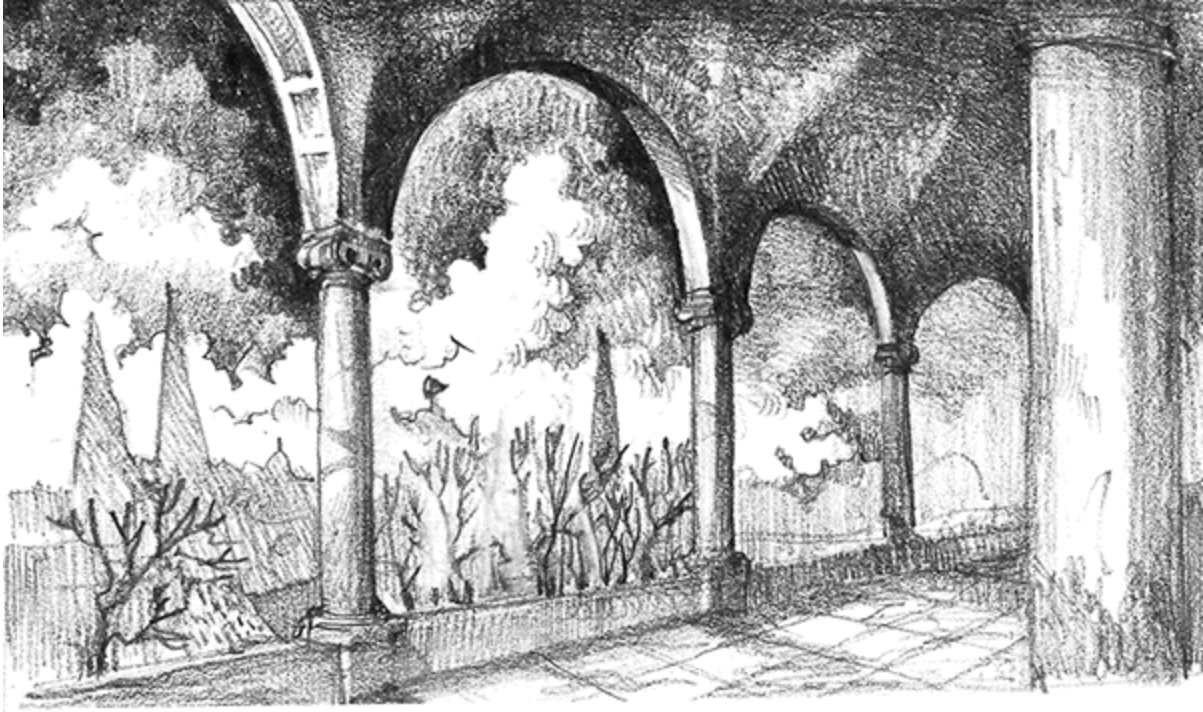
— Пане претенденте, — відказав світлий чех іще холодніше, ніж Златан. — Нелегітимні Вартові — ось що ризиковано для Конгломерату. Особливо коли вони обоє — *темні чаклуни*, виразно позиціоновані на боці своїх братів і сестер. Я говорю від імені всієї фракції.

Варта прикинула, що буде, якщо до плану цього світлячого правління входить реабілітація колишнього керівника. Який спить і бачить, як їх зі Златаном не те що не допустити до посад Вартових, а взагалі зжити зі світу. Адже у Львові їм просто пощастило, оскільки ні Богумін-старший, ні сам глава не очікували, що зустрінуть потужний спротив. Урешті, вони доклали чимало зусиль, аби Златан ненавидів Варту, а Варта чекала від онука судді своєї смерті. Проте тепер экс-суддя з экс-главою усвідомили, що молоді Вартові не гратимуть за їхніми правилами...

— Забули уточнити, *пане світлий*, — уїдливо втрутився Златан. — Яким це правом ви говорите за всю фракцію?

— Правом чеського судді, — відрубав світляк і похмуро зміряв мага поглядом. — Обраним на вакантну посаду, котру звільнив член вашої родини, пан Богумін, і від котрої на користь свого статусу Вартового відмовилися ви, *пане темний*.

— Дякую за відповідь, — кивнув Златан і повернувся на місце.

Розділ 2

Судді довго не живуть

Засідання Конгломерату затягнулося майже до півночі — людська охорона була переконана (після певних маніпуляцій магів), що в Чернінському палаці відбувається дуже важливий і дуже пізній з'їзд. Урешті вирішили, що судді з помічниками залишаться в Празі до вересневого рівнодення, щоб слідкувати за перебігом пошуків, а потім — у разі успіху — і виборів.

Опісля Златан і Варта піднімалися вузькою вулицею до трамвайної колії. Берток запропонував підвезти, проте чех відмовився: нічні трамваї, за його словами, курсують тут регулярно. Варті здавалося, що друг намагається уникнути компанії дядька. Адже зазвичай він не втрачав шансу скоротити дорогу і під час Гри часто їздив на дорогій

автівці, ще й з персональним водієм — Міреком. Останнього довелося звільнити, бо Златан збувся і роботи, і відповідної зарплати, й дідової автівки теж.

— Я трохи чув про артефакти, коли досліджував історії Вартових, — кинув маг аж надто безтурботно, коли вони піднялися й попереду простяглася довга порожня вулиця.

— Раніше ти про них не згадував, — відказала Варта, висмикуючи з волосся шпильки одну за одною. Подумки вона обіцяла собі більше ніколи не робити зачісок, що вимагатимуть стільки шпильок, скільки голок у дикобраза.

— Раніше й потреби не було. Я ніколи всерйоз не думав про відновлення Вартових... — Златан теж на ходу позбувався надлишку світського блиску: вийняв вигадливі запонки з рукавів смугастої сорочки і саме закасував рукави до ліктів. — Але ти сама бачила, як старі інтригани казалися, коли Дворжак сказав, що артефакти зникли! Такого на моїй пам'яті не ставалося. Здається, востаннє зробити заяву про зникнення ризикнули іспанці років півтораста тому... Їхній тодішній глава був не вельми доброзичливим дядьком. Усіх хранителів-роззяв стратив.

— А втрату хоч знайшли?

— Так, в одного зі страчених, у заміському домі. Він, бачте, хотів таємно випхати на позицію Вартових когось зі свого роду. А заявити про це офіційно вже після церемонії, коли шляху назад не буде.

Варта пирхнула.

— А я очікувала від правлінців більшого глузду!

— Та чого ж. Цей задум не без шансів, — Златан клацнув пальцями. — Якщо його родичі мали близький кровний зв'язок зі справжніми захисниками, то в них могло б і вийти...

— Хіба це має сенс? — здивувалася дівчина.

— Мінімальний, але має, — серйозно кивнув Златан. — У Тарновецьких більше не було дітей, і рід прямих спадкоємців перервався. Часом у таких ситуаціях вдавалося залучити до штату когось із найближчих родичів померлих. І позашлюбні діти — найкращі кандидати. Проте нюансів більше, ніж я знаю. А Богуміам не до того було взагалі. Де вже тут про благо Конгломерату думати!

КУПИТИ